

Arrest

nr. 283 096 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2016 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en legde hij een inreisverbod voor acht jaar op.

1.2. Verzoeker dient op 17 september 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit en als 'ander familielid' zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Inzake deze aanvraag trof verweerder op 11 februari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van 13 juli

2021 met nr. 258 125 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. Verzoeker treedt op 4 december 2020 in België in het huwelijk met zijn Nederlandse partner.

1.5. Op 2 maart 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Inzake deze aanvraag treft verweerder op 1 september 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest van 8 februari 2022 met nr. 267 999 vernietigt de Raad de voormelde beslissing.

1.7. Op 10 augustus 2022 treft verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 2/03/2021 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tanger

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg gezinshereniging in functie van de Nederlandse echtgenote P., F. (...) dit overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Er werd reeds eerder een beslissing genomen voor deze aanvraag, echter deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor heden een nieuwe beslissing moet worden genomen.

Naast de voorwaarden zoals voorzien in art. 40bis, dient ook art. 43 in rekening te worden gebracht. Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.*

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

-Voor diefstal op 25.02.2016 door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf 1 jaar met uitstel 3 jaar voor ½ jaar door de correctionele rechtbank van Namen. Het uitstel werd uitvoerbaar door de herhaling (zie verder, vonnis van 30.11.2018).

-Voor diefstal (herhaling) bij verstek op 30.11.2017, tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Betrokkene heeft verzet aangetekend, echter dit werd ongedaan verklaard bij arrest door het Hof van beroep te Brussel.

-Voor gewone diefstal op 30.11.2018 tot een gevangenisstraf van 15 maanden door het Hof van beroep te Brussel. Het verzet daartegen werd onontvankelijk geacht op 17.06.2021

- Wegens overdreven snelheid op 2.10.2019 door de Nederlandstalige politierechtbank van Brussel tot een geldboete van 30 euro x 8 met uitstel gedurende 2 jaren voor 15 € x 8. Alsook tot verlies van sturen gedurende 8 dagen, voor alle categorieën.

-Voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee personen of meer, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was, onder twee van de in artikel 47/1 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, met

wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is. Alsook wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 47/1 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden op 19.11.2019 tot een gevangenisstraf van 37 maanden. Ook dit betreft een vonnis bij verstek. Het is ons niet bekend of betrokkene daartegen beroep heeft aangetekend.

- Wegens niet in orde met de autokeuring (Technische eisen voertuigen, staat van het voertuig), banden voertuig, gebruik van de openbare weg (beschadigingen), inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven op 7.06.2021 tot een geldboete van 20 euro x 8 met uitstel gedurende 3 jaar voor 20 euro x 8.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene sinds jaren in België aanwezig is. Hij heeft door de jaren heen gebruik gemaakt van een aantal verschillende identiteiten. Sommige identiteiten verschillen enkel van elkaar wat betreft geboortedatum, maar er zijn ook totaal anders klinkende namen bij. Onderzoek via de vingerafdrukken heeft uitgewezen dat het om één en dezelfde persoon gaat (zie informatie in het administratief dossier). Dat maakt ook dat betrokkene onder verschillende identiteiten werd veroordeeld en niet noodzakelijk altijd de link is gelegd op het moment van een nieuwe veroordeling. Op die manier lijkt betrokkene er succesvol te zijn in geslaagd voorwaardelijke straffen te ontlopen. Hij heeft niet bij elke nieuwe ontmoeting bij de politie een nieuwe identiteit opgegeven, echter kennelijk wel bij gelegenheid. Dit getuigt uiteraard niet van de goede trouw van betrokkene. Wat verder afbreuk doet aan zijn goede intenties is uiteraard het feit dat hij het inreisverbod, waarvan hij reeds in kennis werd gesteld op 8.04.2016 nooit heeft opgevolgd. Wel integendeel hij is nadien nog voor nieuwe feiten veroordeeld en heeft een gezinsleven aangeknoopt met de vrouw die sinds 4 december 2020 zijn vrouw is geworden.

Gezien het gebruik van de aliassen, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, is het redelijk te stellen dat de neiging tot recidive bij betrokkene zeer groot is. Het is redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit gaat. Bovendien wordt deze beslissing evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat een dergelijk gedrag niet getuigt van enige graad van integratie of respect tegenover zijn partner en een gezamenlijke toekomst met de dame in kwestie in regulier verblijf in het gedrang brengt. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner dat hij een relatie met haar aanknoopte, wetende dat hij ongewenst is verklaard sinds 2016 en zichzelf ook na dat inreisverbod nog liet betrappen op nieuwe inbreuken op de openbare orde. Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken de maatregel tot het niet erkennen van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde aangewezen en evenredig acht. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. De echtgenote van mijnheer is een EU-burger. Zij is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Mevrouw verblijft sinds 2012 reeds in België, ze kwam naar België als minderjarige samen met haar moeder en is intussen houder van het duurzaam verblijfsrecht. Volgens de gegevens in het rijksregister was ze voorheen postbode en is ze intussen tewerkgesteld bij een beveiligingsfirma. Overeenkomstig de gegevens waar we over beschikken heeft mevrouw tot op heden geen kinderen, noch uit een voorgaande relatie, noch samen met mijnheer. Gezien ze intussen 10 jaar in België verblijft is het redelijk te stellen dat mevrouw voldoende zelfredzaam is, voldoende geïntegreerd en omringd door vrienden en familie om haar vrij verkeer verder zelfstandig uit te oefenen. In het dossier zijn geen elementen te vinden waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van haar ten aanzien van betrokkene van welke aard ook. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat omwille van deze beslissing betreffende betrokkene, zijn echtgenote ertoe zou gedwongen zijn België, of zelfs het grondgebied van de Unie in zijn geheel, te verlaten. Via (sociale) media, (moderne) communicatiemiddelen en/of regelmatige bezoeken kunnen deze mensen ook een gezinsleven verder zetten. Het zal natuurlijk wat meer moeite vragen en/of dat gezinsleven zal er natuurlijk anders uitzien dan voor een koppel dat dagdagelijks kan samenleven, maar een lange afstandsrelatie onderhouden tot op het

moment dat betrokkene opschorting van het inreisverbod heeft bekomen of de periode van het inreisverbod heeft gerespecteerd EN betrokkene kan aantonen een nieuwe weg te zijn ingeslagen en niet meer in aanraking te zijn geweest met politie/justitie in zijn nieuwe verblijfplaats, moet mogelijk zijn. Voor zover echter het gezin er voor zou kiezen toch te willen samenblijven, staat het betrokkene en zijn partner vrij die keuze te maken om zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Binnen Europa zal dat moeilijk worden, gezien mijnheer gesignaleerd staat wegens zijn inreisverbod in België, Echter buiten Europa zijn er uiteraard ook mogelijkheden. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één Van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg 'zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene. Betrokkene is voor het eerst opgemerkt in december 2012. Hij gaf zich toen uit voor een minderjarige, maar na onderzoek (botscan) bleek hij meerderjarige te zijn. Hij kwam toen reeds onder de aandacht van de politie omwille van een diefstal. De concrete omstandigheden zijn de Dienst Vreemdelingenzaken onbekend, er werd PV opgemaakt met kenmerk 14711912- BR.18.LL in de zone Brussel. Betrokkene verklaarde geen vast adres in België te hebben, eens bij een vriend hier of daar te overnachten. Hij verklaarde naast Arabisch ook Frans, Spaans en Italiaans te spreken. Gezien deze spontane verklaringen lijkt het ons niet onmogelijk dat betrokkene al langer in Europa was. Zelf verklaarde hij, in een vragenlijst hoorrecht, sinds 2007 in België te zijn aangekomen met het vliegtuig en gebruik makend van valse documenten. Echter, onder de identiteit waarvan hij heden een paspoort voorlegt, werd hij pas voor het eerst geregistreerd in september 2020, nav het voorgenomen huwelijk met zijn huidige vrouw. Het spreekt voor zich dat verblijf in illegaal verblijf niet in rekening kan worden gebracht om te kunnen stellen dat deze beslissing inhumain zou zijn. Betrokkene heeft zelf de keuze gemaakt om illegaal in Europa rond te zwerven, dat is zijn verantwoordelijkheid. Zij legaal verblijf in België is pas van zeer recente datum en vormt dus niet voldoende grond om deze beslissing niet te nemen. Wat betreft zijn leeftijd, uitgaande van dat de leeftijd op zijn huidig paspoort dan toch realistisch zou zijn, is het redelijk te stellen dat betrokkene noch bijzonder jong is of uitermate oud, waardoor deze beslissing niet zou kunnen genomen worden. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. We gaan er dan ook van uit dat er geen hinderpalen zijn van medische aard voor het nemen van deze beslissing. Betrokkenes gezinssituatie kwam reeds uitgebreid aan bod. Betrokkene is wel degelijk gehuwd met een EUonderdane. Dit gezinsleven wordt onderschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Wij achten het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde wel degelijk reëel en actueel. Het gezinsleven is uiteraard ook van belang, maar heeft geen absoluut belang indien het gaat om de vrijwaring van de openbare orde. Het is dan ook aangewezen dat betrokkene zijn gezinsleven anders inricht dan hij wellicht graag zou wensen nl. een lange afstandsrelatie onderhoudt met zijn vrouw ofwel dat mijnheer en mevrouw hun gezinsleven buiten België inrichten. Betreffende betrokkenes economische situatie is ons evenmin iets bekend. In het beste geval is hij tewerkgesteld of economisch actief als zelfstandige. Betrokkene heeft in elk geval de leeftijd om beroepsactief te zijn. Voor zover hij daadwerkelijk economisch actief is, dient opnieuw te worden opgemerkt dat dit niet als voldoende reden wordt beschouwd om deze beslissing niet te nemen. Niets sluit uit dat hij, voor zover hij naar aanleiding van deze beslissing tot de conclusie zou komen het inreisverbod alsnog te zullen opvolgen, in een derde land ook aan de slag kan. Mogelijks gebruik makend van de dingen die hij in Europa heeft geleerd, bvb zijn talenkennis. Verder wat betreft zijn sociale en culturele integratie in het rijk. Gezien hij kennelijk wel al enige tijd in Europa verblijft, is het redelijk te stellen dat hij wel wat contacten heeft gelegd en vrienden heeft gemaakt. Van familie heeft hij zelf nooit gesproken, behoudens zijn vrouw dan. Normaal gezien heeft hij ook de kans, als gezinslid van een burger van de Unie, om een integratiecursus te volgen en de taal te leren, in hoeverre betrokkene daartoe de moeite heeft genomen is ons onbekend. Mijnheer is vooral en vaak in aanraking geweest met politie en justitie, heeft verschillende keren in de gevangenis verbleven. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit getuigt van integratie in de Belgische maatschappij, tenzij dan in middens waar men beter niet mee in contact komt. Wat betreft zijn bindingen met zijn land van oorsprong is ons niets bekend. Het is niet omdat hij al jaren in Europa is, dat er geen band meer zou zijn met familie en vrienden in zijn land van herkomst. Betrokkene heeft in elk geval nog de Marokkaanse nationaliteit waardoor het redelijk is te stellen dat hij er welkom is. Terug aansluiting vinden in zijn land van herkomst na zo'n lange tijd weg, zal natuurlijk wat inspanning vragen. Echter hij heeft lang genoeg in eigen land gewoond om voldoende vertrouwd te zijn met zijn eigen taal. Hij verklaarde daarover trouwens zelf dat hij het Arabisch machtig is (hoorrecht

2015). In datzelfde hoorrecht verklaarde hij niet meer terug te kunnen naar zijn land van origine omdat hij zou gedood worden, echter betrokkene heeft nooit omp internationale bescherming verzocht, waardoor dit steeds een blote bewering is gebleven.

Gezien het geheel van al deze overwegingen menen wij dat het verblijfsrecht moet worden geweigerd overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker het volgende op:

“- La violation des articles 40bis, 43, 45 et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,
- La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs,
- La violation principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;
- La violation des principes de bonne administration, parmi lesquels les devoirs de prudence et de minutie ;”.

Hij betoogt als volgt :

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, laquelle est fondée sur l'article 43 de la loi du 15.12.1980 (l'existence de raisons d'ordre public), la partie adverse considère que, par son comportement, le requérant représente une menace grave, réelle et actuelle pour un intérêt fondamental de la société ;

Alors que,

L'article 43 de la loi du 15.12.1980 expose que :

« § 1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles :

1° (...)

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique. (...) »

L'article 45 de la loi du 15.12.1980 expose pour sa part que :

« (...) »

§2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions. Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

(...) »

Par ailleurs, l'article 43 de la loi du 15.12.1980 constitue la transposition en droit belge de l'article 27 de la directive 2004/38/CE ;

La jurisprudence constante de la CJUE en matière de libre circulation et d'ordre public enseigne que « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) » (§ 46) et que, « dans le cas d'un

ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales » (§ 47);

La CJUE a également précisé dans ce même arrêt que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28 et Calfa, C-348/96 du 19 janvier 1999, point 24) » (§ 44) ;

Première branche

En l'occurrence, la partie adverse fonde l'existence de telles raisons d'ordre public sur l'usage d'alias, le non-respect d'une interdiction d'entrée, ainsi que sur diverses condamnations judiciaires, dont elle dresse la liste suivante :

“ (...)

- Voor diefstal op 25.02.2016 door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf 1 jaar met uitstel 3 jaar voor ½ jaar door de correctionele rechtbank van Namen. Het uitstel werd uitvoerbaar door de herhaling (zie verder, vonnis van 30.11.2018).*
- Voor diefstal (herhaling) bij verstek op 30.11.2017, tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Betrokkene heeft verzet aangetekend, echter dit werd ongedaan verklaard bij arrest door het Hof van beroep te Brussel.*
- Voor gewone diefstal op 30.11.2018 tot een gevangenisstraf van 15 maanden door het Hof van beroep te Brussel. Het verzet daartegen werd onontvankelijk geacht op 17.06.2021.*
- Wegens overdreven snelheid op 2.10.2019 door de Nederlandstalige politierechtbank van Brussel tot een geldboete van 30 euro x 8 met uitstel gedurende 2 jaren voor 15 € x 8. Alsook tot verlies van sturen gedurende 8 dagen, voor alle categorieën.*
- Voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee personen of meer, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolg van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was, onder twee van de in artikel 471 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is. Alsook wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden op 19.11.2019 tot een gevangenisstraf van 37 maanden. Ook dit betreft een vonnis bij verstek. Het is ons niet bekend of betrokkene daartegen beroep heeft aangetekend.*
- Wegens niet in orde met de autokeuring (Technische eisen voertuigen, staat van het voertuig), banden voertuig, gebruik van de openbare weg (beschadigingen), inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven*

(...)”

Or, cette représentation des choses est erronée et résulte d'une mauvaise lecture des documents contenus au dossier administratif ;

Ainsi, contrairement à ce que la partie adverse indique, le requérant n'a pas été condamné à une peine de 30 mois d'emprisonnement par un jugement du 30.11.2017 et à une seconde peine de 15 mois d'emprisonnement par un second jugement du 30.11.2018, mais bien à une seule et même peine de 15 mois, par une seule et unique prévention, par un arrêt de la Cour d'Appel du 17.06.2021 dont la copie se trouve au dossier administratif (et dont une lecture attentive permet de comprendre qu'au jugement du 30.11.2017, le requérant a formé opposition, que cette opposition a été jugée irrecevable par un second jugement du 28.06.2018 (et non du 30.11.2018), jugement à l'encontre duquel le requérant a interjeté appel, donnant lieu à une condamnation finalement définitive (et unique) à une peine de 15 mois d'emprisonnement) ;

Cette erreur est substantielle puisqu'elle porte sur un élément que la partie adverse considère déterminant à l'heure d'établir le caractère grave, réel et actuel de la menace que le requérant représenterait pour l'ordre public ; la répétition des condamnations participe ainsi de l'appréciation de la

« tendance à la récidive » que la partie adverse juge élevée et sur laquelle elle fonde le risque d'atteinte nouvelle à l'ordre public ;

La décision entreprise viole donc le principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait ;

Elle viole également les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de prudence et de minutie qui s'imposent à l'administration dans le cadre de son action, et en vertu desquels « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

La partie adverse rétorquera peut-être que la condamnation en cause n'est qu'un des éléments qui a fondé l'appréciation suivant laquelle le requérant constitue, à son estime, une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ; il ne saurait être souscrit à cette argumentation dans la mesure où l'on ne se trouve pas ici dans un cas de figure où chaque élément fonderait à lui seul la décision, et se suffirait à lui-même ; en l'espèce, c'est l'ensemble de ces éléments qui, dans leur accumulation, peut fonder le constat que, par son comportement, le requérant représente une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ; et il ne revient pas à Votre Conseil d'établir le poids respectif de chacun de ces éléments ni d'établir ce qu'aurait décidé la partie adverse si elle avait correctement analysé la situation du requérant du point de vue des condamnations dont il a fait l'objet ;

Deuxième branche

La partie adverse évoque l'existence dans le chef du requérant d'une menace réelle, grave et actuelle mais ne motive pas sa décision de façon particulière quant à l'actualité de cette menace ;

Or, le requérant souhaite faire observer que s'il a connu une enfance et une adolescence meurtrie (il a été littéralement envoyé seul sur le sol européen alors qu'il n'était âgé que de ... 8 ans), qui l'a amené à se faire connaître défavorablement des autorités policières et judiciaires du pays, ce comportement délictueux relève d'un passé aujourd'hui révolu (et préalable à sa rencontre puis à son mariage avec sa compagne) ;

Ainsi, les faits ayant donné lieu aux condamnations prononcées par le Tribunal de Namur et par la Cour d'Appel de Bruxelles sont datées d'il y a plus de 5 ans ;

Quant à la condamnation du 19.11.2019 par le tribunal correctionnel de Bruges dont question dans la décision entreprise, condamnation dont le requérant n'avait aucune connaissance avant de se voir notifier ladite décision, force est de constater que la partie adverse ne précise pas non plus la date des faits qui y ont donné lieu (lesquels sont en tous cas, au vu de la date du jugement, datés d'il y a plus de 3 ans), date dont la partie adverse n'a manifestement pas connaissance, de sorte que ces faits ne peuvent en l'état fonder l'appréciation selon laquelle le requérant constituerait une menace actuelle pour l'ordre public ;

Enfin, en ce qui concerne la condamnation par le Tribunal de police de Bruxelles du 07.06.2021 – condamnation dont le requérant n'avait pas non plus connaissance avant de se voir notifier la décision entreprise –, il faut admettre qu'elle ne porte pas sur des faits revêtant une gravité telle qu'ils pourraient fonder une décision de refus de séjour prise sur la base de raisons d'ordre public au sens où la notion est interprétée par la CJUE ;

En ce qu'elle motive la décision entreprise par l'existence dans le chef du requérant d'une menace actuelle qu'il représenterait pour un intérêt fondamental de la société, la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision, laquelle est également prise en violation des articles 43 et 45 de la loi du 15.12.1980 ;”.

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer daar verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert en de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. In een eerste onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat de ophijsting van zijn veroordelingen niet klopt waar ze stelt:

“Voor diefstal (herhaling) bij verstek op 30.11.2017, tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Betrokkene heeft verzet aangetekend, echter dit werd ongedaan verklaard bij arrest door het Hof van beroep te Brussel.

-Voor gewone diefstal op 30.11.2018 tot een gevangenisstraf van 15 maanden door het Hof van beroep te Brussel. Het verzet daartegen werd onontvankelijk geacht op 17.06.2021”.

Verzoeker benadrukt dat hij eenmaal in beroep werd veroordeeld voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 15 maanden, dit op 28 juni 2018 door het hof van beroep te Brussel. De verwijzing naar een in eerste aanleg opgelegde gevangenisstraf van 30 maanden op 30 november 2017 voor diefstal klopt niet volgens verzoeker, net zo min als de datum van 30 november 2018 voor het arrest van het hof van beroep te Brussel.

Volgens verzoeker betreft dit een substantiële vergissing die de Raad niet kan rechtzetten. Het is het geheel van de opgesomde veroordelingen die verweerder er volgens verzoeker toe hebben geleid hem te beschouwen als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Het komt volgens verzoeker niet aan de Raad toe om het gewicht te gaan beoordelen dat aan elke veroordeling moet worden toegekend noch om vast te stellen wat verweerder zou hebben beslist, mocht hij verzoekers veroordelingen correct hebben opgelijst.

2.7. In een tweede onderdeel van het middel is verzoeker van oordeel dat het actuele karakter van de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde niet nader wordt toegelicht. Hij verduidelijkt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordelingen door de rechtbank van Namen en door het hof van beroep van Brussel dateren van 5 jaar geleden. Hij voegt eraan toe dat hij geen kennis had van zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Brugge van 19 november 2019 voordat de bestreden beslissing hem werd betekend. Hij wijst erop dat verweerder de data van de gepleegde feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling niet nader preciseert, maar dat ze redelijkerwijs

dateren van meer dan drie jaar geleden, gezien de datum van het vonnis, zodat hij niet kan worden beschouwd als een actuele bedreiging voor de openbare orde.

2.8. Artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren : (...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30)

2.9. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Gezien het gebruik van de aliases, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, is het redelijk te stellen dat de neiging tot recidive bij betrokkene zeer groot is.”*

2.9.1 Het gebruik van aliases door verzoeker blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker betwist niet dat hij zich heeft bediend van aliases, noch betwist hij de volgende passage in de bestreden beslissing die hierover handelt en die derhalve overeind blijft: *“Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene sinds jaren in België aanwezig is. Hij heeft door de jaren heen gebruik gemaakt van een aantal verschillende identiteiten. Sommige identiteiten verschillen enkel van elkaar wat betreft geboortedatum, maar er zijn ook totaal anders klinkende namen bij. Onderzoek via de vingerafdrukken heeft uitgewezen dat het om één en dezelfde persoon gaat (zie informatie in het administratief dossier). Dat maakt ook dat betrokkene onder verschillende identiteiten werd veroordeeld en niet noodzakelijk altijd de link is gelegd op het moment van een nieuwe veroordeling. Op die manier lijkt betrokkene er succesvol te zijn in geslaagd voorwaardelijke straffen te ontlopen.”*

2.9.2. Verzoeker kan blijkens het administratief dossier worden gevolgd in zijn kritiek dat verweerder niet vermogt te verwijzen naar zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal, dit wegens zijn veroordeling in beroep hiervoor door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dateert het arrest van het hof van beroep van Brussel echter wel degelijk van 30 november 2018.

2.9.3. Verweerder is derhalve onzorgvuldig geweest in de oplijsting van verzoekers veroordelingen, maar de vaststelling van verweerder dat verzoeker herhaaldelijk is veroordeeld voor diefstal kan niet anders dan overeind blijven op grond van de volgende oplijsting:

“Betrokkene werd veroordeeld omwille van de volgende feiten:

-Voor diefstal op 25.02.2016 door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf 1 jaar met uitstel 3 jaar voor ½ jaar door de correctionele rechtbank van Namen. Het uitstel werd uitvoerbaar door de herhaling (zie verder, vonnis van 30.11.2018).

(...)

- Voor gewone diefstal op 30.11.2018 tot een gevangenisstraf van 15 maanden door het Hof van beroep te Brussel. Het verzet daartegen werd onontvankelijk geacht op 17.06.2021

-Voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee personen of meer, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekering, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolg van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was, onder twee van de in artikel 47/1 van het strafwetboek vermelde omstandigheden, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is. Alsook wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 47/1 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden op 19.11.2019 tot een gevangenisstraf van 37 maanden. Ook dit betreft een vonnis bij verstek. Het is ons niet bekend of betrokkene daartegen beroep heeft aangetekend."

2.9.4. Aan de hand van de strafrechtelijke kwalificatie van de gepleegde feiten wordt verzoekers persoonlijk gedrag bij de gepleegde diefstallen duidelijk. Het voormelde houdt in dat verzoeker in een korte tijdspanne van 30 november 2018 tot 19 november 2019 driemaal werd veroordeeld voor diefstal, waarbij de strafmaat telkens naar omhoog gaat en verzoeker voor in totaal 64 maanden werd veroordeeld. De vaststellingen van verweerder *"[het is] redelijk te stellen dat de neiging tot recidive bij betrokkene zeer groot is"* alsook dat er sprake is van een *"persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit gaat"* blijven dan ook overeind. Dit kan niet ongedaan worden gemaakt door de twee oudste veroordelingen eruit te lichten, noch door verzoekers eenvoudig betoog dat hij een moeilijke jeugd heeft gekend. Verzoekers laatste veroordeling op 19 november 2019 tot een gevangenisstraf van 37 maanden is redelijkerwijs nog niet volledig uitgevoerd en kan derhalve bezwaarlijk worden bestempeld als niet actueel, ook al heeft de veroordeling logischerwijs betrekking op feiten die werden gepleegd voor 19 november 2019. Verzoeker betwist deze veroordeling niet, en hij kan ze niet dienstig onder de mat vegen door te stellen dat hij er nog geen kennis van had genomen voordat de bestreden beslissing hem werd betekend.

2.10. De Raad concludeert dan ook dat de vaststelling in de bestreden beslissing, *"Gezien het gebruik van de aliassen, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, is het redelijk te stellen dat de neiging tot recidive bij betrokkene zeer groot is"* overeind blijft. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld dat hij, in het licht van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Beide onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA